

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U BJELOVARU
STALNA SLUŽBA U GRUBIŠNOM POLJU
Grubišno Polje, Kolodvorska 2

Poslovni broj: P-385/2026-62.
(Raniji broj: P-229/2025 i P-748/2019)

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Bjelovaru, Stalna služba u Grubišnom Polju, po sucu toga suda Milki Katić kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Marijana Cengera, J. Klovića 6, Grubišno Polje, OIB: 19072619881, zastupanog po punomoćnici Marini Lacković, odvjetnici iz Daruvara, S. Radića 14, protiv tuženika Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, Slavonska avenija 6, Zagreb, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku iz Zagreba, Petrova 182, radi isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 15. rujna 2026. godine, u prisutnosti punomoćnika stranaka, temeljem čl. 335 Zakona o parničnom postupku (u daljnjem tekstu ZPP), dana 29. listopada 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I Prihvaća se dio tužbenog zahtjeva tužitelja kao osnovan a koji glasi:
"Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK dioničko društvo, Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, da tužitelju MARIJAN CENGER, Grubišno Polje, Julija Klovića 6, OIB: 19072619881, isplati zakonsku zateznu kamatu po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, te nadalje od 01. siječnja 2023. godine pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, i to:

- na iznos od 97,33 EUR počam od 10.02.2011. godine
- na iznos od 179,26 EUR počam od 15.03.2011. godine
- na iznos od 169,26 EUR počam od 14.04.2011. godine
- na iznos od 215,29 EUR počam od 11.05.2011. godine
- na iznos od 229,53 EUR počam od 14.06.2011. godine
- na iznos od 284,36 EUR počam od 30.07.2011. godine
- na iznos od 323,49 EUR počam od 09.08.2011. godine
- na iznos od 253,15 EUR počam od 09.09.2011. godine
- na iznos od 46,33 EUR počam od 13.10.2011. godine
- na iznos od 46,76 EUR počam od 23.11.2011. godine

- na iznos od 45,88 EUR počam od 09.12.2011. godine
- na iznos od 45,93 EUR počam od 12.01.2012. godine
- na iznos od 46,43 EUR počam od 03.02.2012. godine
- na iznos od 50,72 EUR počam od 07.03.2012. godine
- na iznos od 47,81 EUR počam od 11.04.2012. godine
- na iznos od 50,89 EUR počam od 03.05.2012. godine
- na iznos od 52,89 EUR počam od 22.06.2012. godine
- na iznos od 53,00 EUR počam od 14.07.2012. godine
- na iznos od 52,32 EUR počam od 01.08.2012. godine
- na iznos od 52,41 EUR počam od 05.09.2012. godine
- na iznos od 51,53 EUR počam od 04.10.2012. godine
- na iznos od 50,77 EUR počam od 28.11.2012. godine
- na iznos od 50,93 EUR počam od 20.12.2012. godine
- na iznos od 51,34 EUR počam od 10.01.2013. godine
- na iznos od 51,28 EUR počam od 13.02.2013. godine
- na iznos od 50,86 EUR počam od 19.03.2013. godine
- na iznos od 51,61 EUR počam od 23.04.2013. godine
- na iznos od 52,15 EUR počam od 15.05.2013. godine
- na iznos od 53,03 EUR počam od 20.06.2013. godine
- na iznos od 52,78 EUR počam od 11.07.2013. godine
- na iznos od 53,91 EUR počam od 14.08.2013. godine
- na iznos od 53,65 EUR počam od 15.09.2013. godine
- na iznos od 54,16 EUR počam od 23.10.2013. godine
- na iznos od 57,64 EUR počam od 07.11.2013. godine
- na iznos od 56,88 EUR počam od 11.12.2013. godine
- na iznos od 58,87 EUR počam od 25.01.2014. godine
- na iznos od 58,19 EUR počam od 15.02.2014. godine
- na iznos od 56,81 EUR počam od 06.03.2014. godine
- na iznos od 48,27 EUR počam od 29.04.2014. godine
- na iznos od 50,94 EUR počam od 22.05.2014. godine
- na iznos od 49,07 EUR počam od 19.06.2014. godine
- na iznos od 49,71 EUR počam od 08.07.2014. godine
- na iznos od 48,79 EUR počam od 26.08.2014. godine
- na iznos od 48,90 EUR počam od 04.10.2014. godine
- na iznos od 43,85 EUR počam od 07.11.2014. godine
- na iznos od 44,02 EUR počam od 20.11.2014. godine
- na iznos od 46,57 EUR počam od 21.11.2014. godine
- na iznos od 36,44 EUR počam od 21.11.2014. godine
- na iznos od 35,31 EUR počam od 30.12.2014. godine
- na iznos od 35,14 EUR počam od 24.03.2015. godine
- na iznos od 35,02 EUR počam od 10.04.2015. godine
- na iznos od 35,49 EUR počam od 22.05.2015. godine
- na iznos od 35,97 EUR počam od 11.06.2015. godine
- na iznos od 35,98 EUR počam od 24.07.2015. godine
- na iznos od 35,62 EUR počam od 01.09.2015. godine
- na iznos od 35,76 EUR počam od 25.09.2015. godine

Poslovni broj: P-385/2026-62.
(Raniji broj: P-229/2025 i P-748/2019)

- na iznos od 35,89 EUR počam od 01.10.2015. godine, sve do 30. rujna 2015. godine, u roku od 15 dana.

II Odbija se dio tužbenog zahtjeva tužitelja kao neosnovan kojim se nalaže tuženiku ADDIKO BANK dioničko društvo, Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, da tužitelju MARIJAN CENGER, Grubišno Polje, Julija Klovića 6, OIB: 19072619881 isplati iznos od 13.941,84 EUR na ime glavnice kao i zakonsku zateznu kamatu koja teče

- na iznos od 97,33 EUR
- na iznos od 179,26 EUR
- na iznos od 169,26 EUR
- na iznos od 215,29 EUR
- na iznos od 229,53 EUR
- na iznos od 284,36 EUR
- na iznos od 323,49 EUR
- na iznos od 253,15 EUR
- na iznos od 46,33 EUR
- na iznos od 46,76 EUR
- na iznos od 45,88 EUR
- na iznos od 45,93 EUR
- na iznos od 46,43 EUR
- na iznos od 50,72 EUR
- na iznos od 47,81 EUR
- na iznos od 50,89 EUR
- na iznos od 52,89 EUR
- na iznos od 53,00 EUR
- na iznos od 52,32 EUR
- na iznos od 52,41 EUR
- na iznos od 51,53 EUR
- na iznos od 50,77 EUR
- na iznos od 50,93 EUR
- na iznos od 51,34 EUR
- na iznos od 51,28 EUR
- na iznos od 50,86 EUR
- na iznos od 51,61 EUR
- na iznos od 52,15 EUR
- na iznos od 53,03 EUR
- na iznos od 52,78 EUR
- na iznos od 53,91 EUR
- na iznos od 53,65 EUR
- na iznos od 54,16 EUR
- na iznos od 57,64 EUR
- na iznos od 56,88 EUR
- na iznos od 58,87 EUR
- na iznos od 58,19 EUR
- na iznos od 56,81 EUR
- na iznos od 48,27 EUR

Poslovni broj: P-385/2026-62.
(Raniji broj: P-229/2025 i P-748/2019)

- na iznos od 50,94 EUR
- na iznos od 49,07 EUR
- na iznos od 49,71 EUR
- na iznos od 48,79 EUR
- na iznos od 48,90 EUR
- na iznos od 43,85 EUR
- na iznos od 44,02 EUR
- na iznos od 46,57 EUR
- na iznos od 36,44 EUR
- na iznos od 35,31 EUR
- na iznos od 35,14 EUR
- na iznos od 35,02 EUR
- na iznos od 35,49 EUR
- na iznos od 35,97 EUR
- na iznos od 35,98 EUR
- na iznos od 35,62 EUR
- na iznos od 35,76 EUR
- na iznos od 35,89 EUR, od 1. listopada 2015. godine do isplate.

III Svaka stranka snosi svoje troškove.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika ovome sudu radi isplate.

U tužbi navodi je sa pravnim prednikom tuženika Hypo-Alpe-Adria- Bank d.d. dana 05.12.2006. godine zaključio Ugovor o kreditu broj 016-2768/2006. Tim ugovorom je pravni prednik tuženika, kao kreditor, odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kao korisniku kredita, kredit u iznosu od 95.039,00 CHF i to u kunskoj protuvrijednosti toga iznosa prema srednjem tečaju za CHF.

Navedenim Ugovorom ugovoren je rok otplate kredita od 10 godina, te je u trenutku podnošenja ove tužbe kredit otplaćen u cijelosti.

Za trajanja otplate kredita po Ugovoru kamatna stopa je s početnih 6,50 % godišnje više puta mijenjana na štetu tužitelja jednostranom odlukom banke, i to temeljem članka 6. ugovora, koji glasi "promjenjivost kamatne stope", a koja odredba je presudom opisanom u toč. 3 proglašena nepoštenom i ništetnom.

Pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u točki II. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu toč. 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke kojom se utvrđuje da je, među inim, tuženik, odnosno njegovi pravni prednici, u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povrede traju i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. Ista presuda je potvrđena revizijskom odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revt-249/14-02 od 9. travnja 2015.

Ugovor iz članka 1. ove tužbe je osim sa promjenjivom kamatnom stopom zaključen i sa valutnom klauzulom u švicarskim francima (dalje: CHF).

Odlukom VTS RH od 14. lipnja 2018. broj PŽ-6632/17) utvrđeno da su nepoštene i ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF.

O ugovaranju valutne klauzule svoje tumačenje dao je Ustavni sud u svojoj odluci U-III-2521/2015 i dr., kao i u Rješenju U-I-3685/2015 i dr, a temeljem navedenih tumačenja donijeta je i odluka VTS RH od 14. lipnja 2018. godine.

Tako Ustavni sud RH navodi kako slijedi:

“ Ustavni sud opetovano utvrđuje da citirana stajališta Suda EU u tumačenju i primjeni Direktive 93/13/EEZ, a na koju su se pozvali nižestupanjski sudovi i Vrhovni sud, jasno naglašavaju važnost (informiranog, upućenog) obavješćavanja potrošača prije sklapanja ugovora o ugovornim uvjetima i njihovim posljedicama. Takvo obavješćavanje od bitne je važnosti za potrošača jer će samo na temelju prethodne, potpune i razumljive obavijesti potrošač biti u situaciji razumno shvatiti i predvidjeti posljedice i ekonomske učinke koje za njega može imati sklapanje ugovora s takvim ugovornim odredbama.

Praksa Suda EU navedena u osporenim odlukama sudova (broj: C-26/13 od 30. travnja 2014.) odraz je ustaljenog stajališta da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na poduzetnike (u konkretnom slučaju banke), kako u pogledu pregovaračke snage tako i u pogledu razine obaviještenosti, odnosno položaju koji vodi do pristanka na uvjete koje je poslovni subjekt prethodno sastavio, bez mogućnosti utjecaja na njihov sadržaj. Upravo zbog tog slabijeg položaja potrošača Direktiva 93/13/EEZ obvezuje države članice da propišu mehanizam koji će osigurati da bilo koja ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo može biti podvrgnuta ispitivanju kako bi se ocijenilo je li eventualno nepoštena.

Slijedom svega navedenog, ostaje nejasno kojim kriterijima se rukovodio Vrhovni sud kada je utvrdio da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli, za razliku od ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, ne podliježe testu poštenosti. Pri tome Ustavni sud polazi od činjenica (utvrđenih, a djelom i nespornih u postupku koji je prethodio ustavnosudskom postupku) da ni u odnosu na ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli službenici banaka nisu objasnili potrošačima prirodu navedene klauzule i njezino značenje, odnosno nisu im uopće, a kamoli na primjeren, to jest jasan, razumljiv, pregledan i nedvosmislen način, objasnili značenje i posljedice ugovaranja te zaštitne klauzule.

Ustavni sud može se suglasiti s utvrđenjima Vrhovnog suda da je institut valutne klauzule općeprihvaćen od svih subjekata i da je njegovo ugovaranje uobičajena praksa u sklapanju pravnih poslova. Međutim, to ne znači da je taj institut potrošačima, ako ih se promatra kao prosječne građane koji ne raspolažu stručnim znanjima, samim time što je taj institut "apsolutno prepoznat", bio razumljiv onako kako se tumači i primjenjuje "u duhu prava EU". Drugim riječima, da potrošač, bez prethodno predloženih točnih, jasnih i razumljivih kriterija, može razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz takvog ugovaranja. Ovo tim više što su predmetni ugovori bili "opterećeni" s dva promjenjiva bitna elementa - valutnom klauzulom i ugovornom odredbom o promjenjivoj kamatnoj stopi pa je u tom svjetlu trebalo ocijeniti jesu li potrošači, ako i na načelnoj razini znaju za institut valutne klauzule, bili odnosno mogli biti svjesni ekonomskih posljedica istodobnog ugovaranja i valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Propust banaka da potrošače upoznaju s ekonomskim

posljedicama sklapanja ugovora o kreditu predstavljao je odlučujuću okolnost za ocjenu Vrhovnog suda da su ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi nerazumljive pa posljedično podliježu testu nepoštenosti. Istu tu okolnost, međutim, u odnosu na ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli Vrhovni sud nije uzeo u obzir.

Ustavni sud ne dovodi u pitanje pravo Vrhovnog suda da, ovisno o činjenicama konkretnog slučaja, utvrdi postojanje razloga za različiti pristup u tumačenju određenog pravnog standarda pa tako i razlike zbog kojih je upoznavanje potrošača s ekonomskim posljedicama bilo bitno kod ugovaranja promjenjive kamatne stope, a nebitno kod valutne klauzule. Međutim, dužan je te razloge, odnosno razlike obrazložiti, što je u konkretnom slučaju izostalo.“ – završeno citiranje

Citiranje dijela Rješenja Ustavnoga suda U-I-3685/2015 i dr.:

“Ustavni sud, prije svega, primjećuje da nužnost posezanja za osporenim zakonskom mjerom konverzije na zahtjev potrošača CHF kredita proizlazi iz, s jedne strane, sistemskog nedostatka koji izvire iz manjkavosti pravnog okvira i opsega normativnog zahvata u materiju valutne klauzule i, s druge strane, regulatornog propusta.

U odnosu na doseg normiranosti instituta valutne klauzule, Ustavni sud primjećuje da u Republici Hrvatskoj u vrijeme ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima za kredite zahvaćene osporenim zakonskom mjerom, doista, nije postojao adekvatan zakonski okvir u smislu prikladnog normativnog rješenja kojim bi se neutralizirao odnosno limitirao nerazmjerni (ekscen) valutni (tečajni) rizik koji je ugovaranjem valutne klauzule prevaljen na potrošače CHF kredita kao dužnike ugovornog odnosa.

Iako potrošač u modelu ugovora o kreditu s valutnom klauzulom, neovisno o svojem znanju odnosno informiranosti o uslugama kreditnih institucija, naprosto mora biti svjestan da s time preuzima valutni rizik (koji u modelu monetarnog nominalizma leži na vjerovniku), takva ugovorna klauzula, međutim, ne bi smjela ugovor o kreditu pretvoriti u rizičnu spekulacijsku transakciju kao aleatorni pravni posao čija pravna narav isključuje primjenu osnovnih načela općeg ugovornog prava, posebice načela ekvivalentnosti međusobnih činidaba, ugovorne ravnoteže i stranačke ravnopravnosti. Utoliko potrošač i u modelu monetarnog valorizma (iz kojeg proizlazi valutna klauzula) ima legitimno očekivanje da će i u fazi realizacije ugovora međusobni odnos ugovornih strana biti uravnotežen te da ga primjena valutne (kao zaštitne, a ne profitne) klauzule pri ispunjavanju ugovorne obveze otplate kredita neće odvesti u osiromašenje i bankrot uslijed drastičnog povećanja glavnice kredita i otplatnih anuiteta, unatoč prethodnog dugogodišnjeg urednog podmirivanja ugovornih obveza.

Temeljna funkcija i ratio legis (članka 22. stavka 1. ZOO-a) valutne klauzule je zaštita stvarne vrijednosti vjerovnikove novčane tražbine, odnosno održavanje one vrijednosti kakva je postojala u trenutku zasnivanja ugovornog odnosa, kao i osiguranje ravnopravnosti stranaka, jednake vrijednosti ugovornih činidbi odnosno općenito održavanje ugovorne ravnoteže. Načelo monetarnog valorizma ide ka sprječavanju da se zbog inflacije domaće valute (kao valute plaćanja - money of payment) u intervalu između ugovaranja novčane obveze i njezina ispunjenja ne bi narušilo načelo ekvivalentnosti činidaba na štetu vjerovnika. Cilj mu je, dakle, zaštitni a ne profitni, pa valutna klauzula ni u kojem slučaju - s obzirom na specifičnu konstelaciju ekonomskih i monetarnih komešanja koja rezultiraju izraženom aprecijacijom valute ugovora (valorimetra - unit of account), a uz stabilnu domaću

valutu kao valutu plaćanja - ne bi smjela postati instrumentom obogaćenja vjerovnika i osiromašenja dužnika, odnosno sredstvom remećenja ugovorne ravnoteže i ravnopravnosti stranaka u mjeri koja dovodi do izrazite inferiornosti dužnika. Takva situacija nedvojbeno predstavlja "iskliznuće" valutne klauzule iz sustava i funkcionalnog okvira instituta valutne klauzule s obzirom na njegovu pravnu narav i temeljnu svrhu. U izloženim okolnostima konkretnog slučaja kredita indeksiranih na švicarske franke kao zaštitne valute ugovora, zbog nepostojanja specijalnog normativnog rješenja (poput npr. onog iz članka 627. stavka 1. ZOO-a za ugovor o građenju s klauzulom fiksne cijene) u općem ugovornom pravu (ZOO), odnosno u pravu zaštite potrošača, a u povezanosti s drugim uzrocima činjenične naravi, zaštitna klauzula je očigledno "iskliznula" i izašla iz svojih funkcionalnih limita određenih razumnim smislom koji proizlazi iz pravne naravi i dosega ovog instituta ugovornog prava.

Bitne činjenične osobitosti realizacije obveza dužnika - potrošača u otplati CHF kredita upućuju na zaključak da je kuna kao načelno "slabija" valuta na koju ugovor glasi kao na valutu plaćanja zadržala svoju realnu vrijednost (kupovnu moć), dok je švicarski franak kao zaštitna i načelno "jača" valuta snažno aprecirala, pa su kreditne institucije, suprotno zaštitnoj svrsi valutne klauzule, primanjem ispunjenja ishodili veći broj novčanih jedinica stabilne domaće valute iste kupovne moći kao i u vrijeme ugovaranja. Time su kreditne institucije nedvojbeno ostvarile značajnu korist uslijed očitog narušavanja načela jednake vrijednosti ugovornih činidbi i ravnopravnosti ugovornih strana. Kako to proizlazi iz iscrpne analize sadržane u očitovanju Ministarstva financija, kreditne institucije se, naime, nisu same izložile valutnom (tečajnom) riziku u švicarskim francima, zadužujući se u toj valuti na inozemnim tržištima, nego su sredstva za kreditne plasmane domaćim potrošačima CHF kredita pribavljale iz vlastitih kunskih i euro depozita ili zaduživanja u eurima.

Člankom 502.c Zakona o parničnom postupku (Narodne Novine, br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 57/11. i 25/13., dalje: ZPP) propisano je da fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. istoga Zakona da su određenim postupanje, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti te će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Slično navodi i čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07. i 79/09, dalje: ZPP) koji određuje da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača...obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

Tužitelj nije u mogućnosti odrediti tužbeni zahtjev za isplatu u ovom predmetu, i to iz razloga što mu je tuženik na njegov zahtjev u odnosu na kredit iz točke 1 tužbe odbio dati dokumentaciju, i to pregled promjena kamatnih stopa, odnosno odluke o promjeni kamatne stope, knjigovodstvenu karticu kredita, kao i sve otplatne planove. Da bi tužitelj postavio konkretan tužbeni zahtjev za isplatu potrebna mu je ta dokumentacija. Osim toga za određivanje visine tužbenog zahtjeva potrebno je provesti i financijsko knjigovodstveno vještačenje, a što tužitelj nije bio u mogućnosti jer nije posjedovao potpunu dokumentaciju.

S obzirom da je pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske utvrđena ništetnost ugovorene odredbe o promjenjivosti kamatne stope u skladu s jednostranom odlukom banke za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 10. rujna 2003. i 31. prosinca 2008., kao što su nepoštenim određene i odredbe o ugovaranju valutne klauzule, to je tuženik sukladno čl. 323. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18., dalje: ZOO), dužan vratiti sve što je primio na temelju takvih odredbi Ugovora, sve to u svezi i s čl. 1111., čl. 1115. te čl. 1046. ZOO.

Temeljem svega prethodno iznesenoga tužitelj predlaže da sud donese rješenje kojim se nalaže tuženiku da tužitelju dostavi: sve obavijesti ili odluke o promjeni kamatne stope, sve otplatne planove, knjigovodstvenu karticu kredita, izračune konverzije, a sve vezano uz ugovor o kreditu broj 016-2768/2006 od dana 05.12.2006., u roku od 8 dana, te da donese presudu kojom se nalaže tuženiku da tužitelju isplati novčanu tražbinu u domaćoj valuti s pripadajućim zateznim kamatama tekućim od dospijeca svakog pojedinog iznosa, a koje kamate se obračunavaju po stopi koja je do 31. prosinca 2007. propisana čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, te nadalje od 1. siječnja 2008. po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, odnosno koja je do 31. srpnja 2015. određena, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, te nadalje, od 1. kolovoza 2015. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a koja novčana tražbina će se sa pojedinačnim iznosima odrediti kada tuženik tužitelju dostavi podatke iz rješenja, te nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, uz nadoknadu troškova postupka zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana presuđenja do isplate, sve u roku od 15 dana.

2. Tuženik je dostavio odgovor na tužbu u kojem ističe prigovor nenadležnosti ovoga suda s obzirom da su stranke u čl. 16. izričito ugovorile mjesnu nadležnost suda u Zagrebu te predlaže da se sud proglasi nenadležnim i predmet ustupi nadležnom sudu Općinskom građanskom sudu u Zagrebu.

Tuženik, osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja, protivi se svim dokaznim prijedlozima tužiteljima, te stoga osporava osnovanost i visinu tužbe i tužbenog zahtjeva, predlaže sudu odrediti vrijednost predmeta spora.

Tuženik ne spori da je sa tužiteljem sklopio ugovor o kreditu broj 016-2768/2006 1. prosinca 2006. godine te da je predmetni ugovor izmijenio u dijelu valute obveze i kamatne stope sklapanjem Aneksa ugovora o kreditu 25. siječnja 2016. godine budući da je tuženik bio obvezan ponuditi sklapanje predmetnog Aneksa sukladno Izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju.

Člankom 19.e Zakona o potrošačkom kreditiranju naloženo je tuženiku i drugim bankama da izjednače korisnike kredita sa monetarnom klauzulom u CHF sa korisnicima kredita u EUR valutu i to ponudom novog ili izmijenjenog ugovora. Tužitelj je sklapanjem Aneksa u cijelosti izmijenio odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu čl. 3. Aneksa ugovora o kreditu.

Aneks se primjenjuje na pravni odnos stranaka retroaktivno od dana sklapanja ugovora o kreditu a što proizlazi i iz otplatnog plana koji je tužitelj primio uz Aneks gdje je obračunata konverzija ugovora o kreditu na temelju izmijenjenih odredbi. Tako je visina otplate anuiteta (glavnica i kamata) određena istovrsno kao i u ugovorima o kreditu s valutnom klauzulom u EUR valuti od dana početka otplate ugovora o kreditu.

Aneksom ugovora o kreditu izmijenjena je odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu i to čl. 3. na način da je određeno da kamatna stopa predstavlja zbroj promjenjivog dijela kamatne stope i fiksnog dijela kamatne stope dok se promjenjiva kamatna stopa veže uz šestomjesečni EURIBOR te se ista u skladu s EURIBOR-om usklađuje.

Kako bi predmetna odredba bila što jasnija korisniku kredita termin EURIBOR je obrazložen i isti predstavlja prosjek kamatnih stopa po kojima više od 50 europskih banaka međusobno posuđuju sredstva i kao takav se smatra najvažnijom referentnom kamatnom stopu europskog novčanog tržišta a mijenja se sukladno promjenama na tržištu novca i na njegovu promjenu nema utjecaja tuženika. Navedene odredbe su zamijenjene s retroaktivnom primjenom a što je u skladu s Zakonom o potrošačkom kreditiranju kojim je određeno da se svi korisnici kredita s valutnom klauzulom u CHF moraju izjednačiti sa korisnicima kredita s valutnom klauzulom u EUR valuti.

Stoga je cijelo vrijeme trajanja ugovora obveza po promjenjivoj kamatnoj stopi određiva jer se ista mijenja sukladno objektivnom pokazatelju tj. promjeni EURIBOR-a na tržištu.

Ističe da sukladno čl. 324. st. 1. ZOO-a ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači i ništetnost samog ugovora pa se na predmetnu pravnu situaciju ne mogu primijeniti odredbe čl. 326. st. 1. ZOO-a koja zabranjuje konvalidaciju kada je ništetan cijeli ugovor.

Ističe da je ugovaranje obveze ugovornih strana da zamijene eventualnu ništetnu odredbu valjanom uobičajena pravna praksa prilikom sklapanja ugovora tako da se kao sastavni dio ugovora navode salvatorne klauzule slijedećeg sadržaja "ako bi se za neku od odredbi ovog ugovora naknadno utvrdilo da je ništetna, ta činjenica neće imati učinka na ostale odredbe ovog ugovora. Ugovor u cjelini ostaje valjan s time da se ugovorne strane obvezuju da će ništetnu odredbu zamijeniti valjanom koja će u najvećoj mogućoj mjeri omogućiti ostvarenje cilja koji se htio postići odredbom za koju je ustanovljeno da je ništetna".

Budući da je tuženik morao postupiti u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, isti je predložio tužitelju sklapanje Aneksa kojim se mijenjaju odredbe ugovora a što uključuje i odredbe o kamatnim stopama.

Tuženik posebno ističe da se predmetnim Aneksom ništetna odredba nije konvalidirala odnosno nije pravno osnažena što uostalom nije moguće po odredbama ZOO-a ali je došlo do zamjene postojeće odredbe novom te tu nema govora o konvalidaciji ništetne odredbe budući da više nije riječ o istoj odredbi pa odredbu Aneksa u dijelu promjenjive kamatne stope i valutne klauzule u EUR treba promatrati kao nove odredbe kojima su ugovorne strane slobodno i u skladu s načelom slobode ugovaranja uredile svoje odnose s retroaktivnim učinkom koje nisu ništetne.

Sklapanjem Aneksa ugovorne stranke su suglasno izmijenile obvezu vraćanja kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR za cijelo vrijeme trajanja ugovornog odnosa a

budući da se presuda u kolektivnom sporu primjenjuje isključivo na ugovore o kreditu u kojima je valuta vezana uz glavnicu CHF a koji su sklopljeni s tuženikom u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. godine, ista nije primjenjiva u ovom postupku.

Ugovor s valutnom klauzulom u EUR valuti ne uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača budući dan niti u vrijeme sklapanja ugovora a niti danas ne postoji veliki rizik tečajnih razlika.

Tužitelj i tuženik su izmijenili valutu obveze iz CHF u EUR Aneksom prije donošenja presude VTSRH u predmetu PŽ-6632/017 od 14. lipnja 2018. godine stoga tužitelj ne može isticati prigovor kako je Aneksom izmijenjena ništetna odredba. Predmetnim je ugovorom ugovoren rok otplate kredita od 10 godina pa je jasno da je u trenutku sklapanja ugovora o kreditu bilo neizvjesno kretanje kako kune tako i CHF.

Tuženik ističe da primjena tečaja strane valute ni na koji način nije mogla biti predvidiva niti je tuženik mogao procijeniti kretanje tečaja CHF.

Tužitelj u tužbi nije ni na koji način obrazložio koliko bi prema njegovom stavu trebala iznositi promjenjiva kamatna stopa već istu samo paušalno određuje kao početno ugovorenu kamatnu stopu te tako tužitelj stvara okolnosti u kojima se primjenjuje fiksna kamatna stopa ali pod daleko povoljnijim uvjetima nego što je tuženik nudio za ugovore s fiksnom kamatnom stopom u bilo kojoj valuti obveze. Čak i da se utvrdi ništetnom odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi iznos navodne preplate mogao bi se računati isključivo u odnosu na prosječnu kamatnu stopu na tržištu u utuženom razdoblju. Aneksom je utvrđena preplata u korist tužitelja 62.347,23 kune a koju tužitelj uopće ne znači značajnijom niti je spominje a istom je u cijelosti obeštećen a pored toga tužitelj nije dokazao sve elemente odgovornosti za štetu na temelju kojih bi isti potraživao naknadu a pravo tužitelja na pozivanje na presudu u kolektivnom sporu ne znači da tužitelj nije dužan dokazati sve činjenice na kojima temelji svoj zahtjev. Međutim, tužitelj ne navodi nikakve činjenice niti dokaze da mu je povrijeđeno neko pravo nego se samo paušalno poziva na presudu TS u Zagrebu P-1401/12 i PŽ-7129/13 te PŽ-6632/17 VTSRH, no to ne znači da je u konkretnoj situaciji došlo do povrjeđivanja tužiteljevog prava.

Opreza radi tužitelj ističe prigovor zastare eventualnog potraživanja tužitelja.

U slučaju da bi tužitelj isticao pravni stav kako je podnošenjem kolektivne tužbe u predmetu P-1401/12 prekinut tijek zastarnog roka, tuženik ističe kako ne postoji niti jedna zakonska odredba koja bi određivala prekid zastarnog roka za pojedinačno potraživanje na temelju postupka radi zaštite kolektivnih interesa i prava koja se nalaze u glavi 32. ZPP-a. Osnovna zadaća suda je suditi na temelju Ustava, međunarodnih ugovora, zakona i drugih važećih izvora prava, pa je sud ovlašten tumačiti zakonske odredbe u slučaju kad iste postoje.

Budući da odredba članka 241. ZOO-a uređuje isključivo pravnu situaciju kada tužitelj pokrene određenu pravnu radnju prema dužniku, razvidno je da se ista ne bi mogla primijeniti u ovoj konkretnoj situaciji, posebno s obzirom na činjenicu da se ne radi o identičnom postupku jer je kolektivna tužba pokrenuta radi deklaratornog utvrđenja dok tužitelj u ovom postupku potražuje isplatu.

Primjena čl. 241. ZOO-a dovela bi u pitanje pravnu sigurnost i legitimna očekivanja tuženika kao elemenata vladavine prava a što predstavlja jednu od najviših vrednota ustavnog poretka RH.

Poslovni broj: P-385/2026-62.
(Raniji broj: P-229/2025 i P-748/2019)

U situaciji kada bi sud prihvatio stav o prekidu zastare podnošenjem tužbe u kolektivnom sporu, zastara za ona potraživanja koja su već zastarjela prije podnošenja kolektivne tužbe ne može ponovo teći ispočetka.

Stoga predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev u cijelosti uz nadoknadu troškova postupka.

3. Tuženik je tijekom postupka prije održavanja pripremnog ročišta istakao prigovor da tužitelj nema status potrošača prema Zakonu o zaštiti potrošača/03 pa se u odnosu na njega ne može primijeniti pravni odnos između tužitelja i tuženika, budući da su stranke sklopile ugovor o namjenskom kreditu radi kupnje poljoprivredne mehanizacije a i to za obavljanje tužiteljeve poduzetničke djelatnosti pa se na pravni odnos između stranaka ne može ni primijeniti presuda radi zaštite kolektivnih interesa potrošača.

4. Tužitelj je tijekom postupka a nakon provedenog knjigovodstvenog vještačenja precizirao tužbeni zahtjev.

5. Odlučujući o tužbenom zahtjevu sud je donio presudu pod poslovnim brojem P-229/2025-51. (Raniji broj: P-748/2019) dana 15. prosinca 2025. godine na način da je odbio tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan i naložio tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove postupka, a na koju presudu tužitelj ulaže žalbu i koju žalbu uvažava Županijski sud u Splitu i svojim rješenjem GŽ-691/2026-3. od 29. travnja 2026. godine ukida presudu ovoga suda pod poslovnim brojem P-229/2025-51. (Raniji broj: P-748/2019) dana 15. prosinca 2025. godine i predmet vraća na ponovni postupak.

6. Radi razjašnjenja spornih činjenica sud je izvršio uvid u cjelokupni spis ovoga suda pod poslovnim brojem P-229/2025 (Raniji broj: P-748/2019), tj. uvid u Ugovor o kreditu broj 016-2768/2006 od 1. prosinca 2006. godine (list 5-8), u otplatnu tablicu (list 9), u Aneks ugovora o kreditu broj 016-2768/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 25. siječnja 2016. godine (list 23-24), u izračun konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF (list 25-26), u Tablice kamatne stope banaka na kunske kredite bez valutne klauzule (list 60-68), u sudsku praksu (list 73-88, 280-289), u otplatni plan (list 99-105), u specifikaciju uplata (list 106-108), u pregled prometa za klijenta (list 109-124), u nalaz i mišljenje financijsko knjigovodstvenog vještaka Josipa Rašića (list 192-228).

Izveo dokaz saslušanjem svjedoka Jerka Cengera (list 168-169), Darija Cengera (list 169-170), tužitelja Marijana Cengera (list 184-186).

7. Izvedene dokaze sud je cijenio u smislu čl. 8. ZPP-a.

8. Tužitelj je podnio tužbu u smislu čl. 186.b st. 3. ZPP-a, te je nakon dostavljene dokumentacije od strane tuženika i provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja tužitelj postavio određeno tužbeni zahtjev u smislu čl. 186.b st. 3. ZPP-a.

9. Predmet spora je isplata preplaćenog iznosa zbog promjenjive kamatne stope i preplaćenih iznosa temeljem rasta tečaja za valutu CHF-a u odnosu

Poslovni broj: P-385/2026-62.
(Raniji broj: P-229/2025 i P-748/2019)

na početni tečaj kakav je važio u trenutku podizanja kredita u ukupnom iznosu od 13.941,84€, a prema uređenom tužbenom zahtjevu od 24. listopada 2025. godine, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama na pojedinačne iznose od dospijeća pa do isplate.

10. Sporno je među parničnim strankama da li se na predmetni spor primjenjuju pravna utvrđenja po kolektivnoj tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača "Potrošač" iz presuda Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12 od 4. srpnja 2013. godine, Visokog trgovačkog suda RH PŽ-7129/13 od 13.06.2014. godine presuda Vrhovnog suda RH broj Revt-249/14-2 od 09. travnja 2015. godine, i da li su odredbe Ugovora o kreditu čl. 4. i 6. nepoštene i ništetne i koji iznos pripada tužitelju po osnovu preplaćenog iznosa zbog promjenjive kamatne stope kao i valutne klauzule, kao i da li je osnovan prigovor zastare, te da li tužitelj ima status potrošača, te prigovor mjesne nadležnosti ovoga suda, odnosno da li se u konkretnom slučaju primjenjuju i odredbe Zakona o obveznim odnosima na koje se tužitelj tijekom postupka poziva.

11. Odlučujući o prigovoru mjesne nenadležnosti ovoga suda istaknutom po tuženiku sud je svojim rješenjem P-748/2019-12. od 20. studenog 2019. godine isti odbio kao neosnovan, na koje rješenje tuženik nije uložio žalbu te je isto postalo pravomoćno.

12. Uvidom u ugovor o kreditu, utvrđeno je da su tužitelj kao korisnik kredita i pravni prednik tuženika kao kreditor, dana 1. prosinca 2006. godine sklopili Ugovor o kreditu broj 016-2768/2006 kojim je pravni prednik tuženika odobrio tužitelju kredit za kupnju poljoprivredne mehanizacije u iznosu od 95.039,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti obračunatoj prema srednjem tečaju HNB-a na dan isplate, rok otplate kredita 10 godina sa kamatom, a koja kamata je promjenjiva sukladno odluci banke o kreditiranju građana koja na dan sklapanja iznosi 6,50 % (članak 2., 3., 4. i 6.).

U članku 4. ugovora o kreditu navedeno je da korisnik kredita otplaćuje kredit u 120 mjesečnih anuiteta u kunsnoj protuvrijednosti 1.079,15 CHF, obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria Bank d.d. na dan plaćanja te da anuiteti dospijevaju zadnjeg dana u mjesecu, prvi anuitet dospijeva zadnjeg dana u mjesecu koji slijedi iza mjeseca u kojem je kredit iskorišten.

U članku 6. ugovora o kreditu navedeno je da je banka ovlaštena izvršiti promjenu kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama banke ili drugog akta banke, da je korisnik kredita svojim potpisom s time suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest banke o visini kamatne stope, visini anuiteta, te novi otplatni plan u skladu s promijenjenom kamatnom stopom.

U članku 9. ugovora o kreditu navedeni su instrumenti osiguranja naplate kredita i to prijenos vlasništva na pokretnini u korist banke, izjava o zapljeni primanja sudužnika Mirjane Cenger i Jerka Cenger, zadužnica korisnika kredita i sudužnika kredita ovjerena kod javnog bilježnika, (čl. 10. ugovora o kreditu), dok su u članku 13. ugovora navedene i druge obveze koje se odnose na plaćanje premije osiguranja kredita.

13. Tužitelj je dostavio otplatnu tablicu za broj kreditne partije 5103941664 a koja se ne odnosi na predmetni kredit.

14. Uvidom u Aneks ugovora o kreditu 016-2768/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zaključen između pravnog prednika tuženika Hypo Alpe Adria Bank i tužitelja kao korisnika kredita te Cenger Jerka i Cenger Mirjane kao fiducijarnih dužnika, dana 25. siječnja 2016. godine, proizlazi da stranke suglasno utvrđuju da je zaključen ugovor o kreditu broj 016-2768/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine temeljem kojih je korisniku kredita odobren kredit u iznosu od 95.039,00CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika te da sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju zajedno sa svim njegovim izmjenama i dopunama a na temelju pisanog prihvata izračuna konverzije od strane korisnika kredita Aneksom se regulira konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

Sukladno izračunu konverzije stanje glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR na dan 30. rujna 2015. godine iznosi 10.462,81€ u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika.

Isto tako, proizlazi da su ugovorne stranke suglasne da je utvrđena preplata na dan 30. rujna 2015. godine koja iznosi 62.347,23HRK, te da stranke suglasno utvrđuju da se visina iznosa prelate utvrđena na dan 30. rujna 2015. godine može promijeniti u prijelaznom razdoblju a o čemu će banka pisanim putem obavijestiti korisnika kredita.

Ugovorne stranke suglasno utvrđuju da se iznos preplate od 42.137,21HRK koristi za namirenje budućih anuiteta i to najviše do 50% sve dok se preplata u potpunosti ne iskoristi a da preostali iznos preplate 20.210,02HRK se koristi sukladno sporazumu između korisnika kredita i banke.

Stranke su također utvrdile da na dan 30. rujna 2015. godine nema manjka.

U čl. 3. Aneksa stranke su utvrdile kamatnu stopu tako da se kamatna stopa određuje kao dio promjenjive kamatne stope i dio fiksne kamatne stope s tim da je visina kamatne stope koja je vezana za promjenjivi dio kamatne stope s dodatkom fiksne kamatne stope 7,99%.

Isto tako, stranke su u čl. 4. odredile da je rok kredita 31. prosinca 2016. godine te su stranke u čl. 10. utvrdile da sve odredbe osnovnog ugovora i eventualnih aneksa koji nisu u suprotnosti s odredbama ovog aneksa, ostaju nepromijenjene.

15. Uvidom u izračun konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF utvrđuje se da je kredit podignut radi kupovine poljoprivredne mehanizacije denominiran u HRK s valutnom klauzulom u EUR a sve sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju i promjenjivosti kamatne stope, te je na dan 30. rujna 2015. godine utvrđeno da je kredit isplaćen tužitelju 7. prosinca 2006. godine da je dospijeće kredita 31. prosinca 2016. godine, da je početno stanje glavnice 95.039,00CHF odnosno 439.460,35HRK a početno stanje preračunato u EUR je 59.717,40€ odnosno 439.460,35HRK, da je iznos nedospjele glavnice u CHF na dan 30. rujna 2015. godine 15.744,30CHF a što iznosi 110.071,47HRK, te da nedospjela glavnica kredita konvertiranog u EUR na dan 30. rujna 2015. godine iznosi 10.462,81EUR odnosno 79.923,65HRK, iznos prelate na dan 30. rujna 2015. godine veći je od zbroja 50% preostalih obveza po otplatnom planu za povrat 2.645,70€ odnosno 20.210,02HRK a iznos preplate na dan 30. rujna 2015. godine koji se koristi za otplatu 50% svake

Poslovni broj: P-385/2026-62.
(Raniji broj: P-229/2025 i P-748/2019)

naredne redovne obveze po otplatnom planu iznosi 5.516,19EUR ili 42.137,21HRK, te da je utvrđena nova redovna obveza na dan 30. rujna 2015. godine 735,49EUR ili 5.618,28HRK te da je procjena još 14 redovnih obveza koje će biti umanjene za 50% iz preplate te da je zbroj preostalih redovnih obveza do dospijeća po preračunatom otplatnom planu 11.032,37EUR.

16. Iz specifikacija uplata utvrđuje se da su, osim tužitelja, uplate vršili i njegov otac Cenger Jerko, majka Cenger Mirjana te OPG Dario Cenger, te Dario Cenger koji je vršio uplate od 53. rate tj. od 6. prosinca 2010. godine pa sve do 119. rate 24. rujna 2015. godine kada je kredit i otplaćen, a iz pregleda prometa za navedeni kredit utvrđuje se da je vršena evidencija uplata po navedenom kreditu.

17. U postupku je provedeno financijsko-knjigovodstveno vještačenje po Rašić računovodstvo i revizija d.o.o. i to na okolnost:

- izračuna pozitivne razlike između iznosa koji je tužitelj uplatio tuženiku na ime promjenjive ugovorene kamatne stope i iznosa koji bi tužitelj tuženiku uplatio na ime ugovorene kamatne stope da je ugovorena kamatna stopa ostala u visini kakva je bila u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu s time da je zadatak vještaka preplate po valuti iskazati po mjesecima i primjenom fiksnog tečaja konverzije u euro,

- izračuna pozitivne razlike između iznosa koji je tužitelj uplatio tuženiku na ime porasta tečaja CHF u odnosu na HRK tijekom otplate kredita i iznosa koji bi tužitelj platio da je tečaj CHF u odnosu na HRK ostao onakav kakav je bio na dan sklapanja ugovora o kreditu s time da je zadatak vještaka preplate po valuti iskazati po mjesecima i primjenom fiksnog tečaja konverzije u euro, time da je zadatak vještaka preplate po kamati i po valuti iskazati odvojeno i ukupno,

- izračuna dospjele zakonske zatezne kamate na iskazane preplate od dana dospijeća razlike po tečaju do dana konverzije, a sve imajući u vidu da se sukladno odredbi čl.172 ZOO-a najprije vraća kamata, a tek onda glavnica,

- izračuna razlike glavnice na dan konverzije kredita 25.siječnja 2016. godine,

- da knjigovodstveno-financijski vještak iskaže rekapitulaciju razlike preplate nakon izvršenog prijeboja s preplatom priznatom u konverziji,

- da li je tuženik ispravno izvršio izračun konverzije odnosno je li tuženik sve uplate koje je tužitelj izvršio na temelju ugovora o kreditu u CHF, uključujući i plaćanja koja su posljedica povećanja tečaja CHF i povećanja kamatne stope, iskoristio za zatvaranje obveza po konvertiranom kreditu,

- utvrditi je li konverzija konkretnog Ugovora izvršena sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15) ili ne, pri čemu je vještak dužan dati konkretan izračun.

18. Iz nalaza i mišljenja financijsko-knjigovodstvenog vještaka proizlazi da je u razdoblju povrata kreditne obveze tužitelj platio banci 2.157,94 CHF, odnosno 9.978,32 kuna, više kamata, na ime porasta ugovorene kamatne stope u odnosu na kamatnu stopu kakva je bila na dan odobrenja kredita, sve prikazano u stupcu 12. i stupcu 13. tablice 2.

Prema fiksnom tečaju konverzije 1 EUR = 7,53450 HRK, utvrđene razlike kamata iznose 1.324,31 EUR (stupac 14. tablice 2.)

Utvrđen je preplaćeni iznos kreditne obveze tužitelja s temelja tečajnih razlika u obliku pozitivnih razlika u razdoblju otplate kredita, u iznosu 114.369,08 kuna iskazano prema mjesecima otplate kredita. Preplaćeni iznosi s temelja tečajnih razlika prikazani su u stupcu 9. tablice 4. ovog nalaza, i nastali su radi rasta tečaja na dan plaćanja u odnosu na početni tečaj na dan odobrenja kredita.

Isto tako uzeo je u obzir kretanje tečaja u oba smjera, pa sam tako u stupcu 10. tablice 4. ovog nalaza naznačio negativne iznose tečajnih razlika u periodu otplate kredita koji su nastali u mjesecima otplate u kojima je tečaj plaćanja dospjele kreditne obveze bio niži od tečaja na dan odobrenja kredita, a iste iznose -3.259,00 kuna.

Ukoliko bi kod izračuna ukupnih tečajnih razlika uzeli u obzir (prijeboj) negativne iznose tečajnih razlika tada bi ukupne tečajne razlike iznosile 111.110,07 kuna, a iste su iskazane u stupcu 11. tablice 4..

Iste razlike iskazane prema fiksnom tečaju konverzije 1 EUR = 7,53450 HRK iznose 14.746,86 EUR (stupac 12. tablice 4.)

Na ukupno utvrđene razlike preplate po kreditu u iznosu 121.088,39 kuna (16.071,17 EUR) obračunate su zatezne kamate do 30.09.2015. a koje iznose 38.153,23 kune, odnosno prema tečaju konverzije 1 EUR = 7,53450 HRK iznose 5.063,79 EUR.

Podaci o izvršenoj konverziji preuzeti su iz dokumenata Aneks broj uz Ugovor o kreditu broj 016-2768/2006 od 26.01.2016. godine a sve na dan 30.09.2015. godine (list spisa od 23 do 24), i dokumenta Izračun konverzije kredita denominirano u kunama s valutnom klauzulom u švicarskom franku (list spisa 25 do 26).

U spisu nije priložen detaljan izračun konverzije koji bi se mogao pregledati i o istom dati mišljenje.

Potraživanja tužitelja s obzirom na provedenu konverziju 30.09.2015. godine su sačinjena u dvije varijante:

U I. varijanti obračuna potraživanja tužitelja na dan 30.09.2015. godine u kojoj nije uzet u obzir iznos razlike glavnice kredita na dan konverzije utvrđeno je da tužitelj na dan 30.09.2015. godine potražuje ukupno 96.894,39 kuna.

Isto potraživanje iskazano u EUR valuti, obračunato prema tečaju konverzije 1 EUR=7,53450 HRK iznosi 12.860,06 EUR (stupac 7. tablice 7.)

Na iskazane iznose potraživanja od 30.09.2015. godine teku zatezne kamate do dana izmirivanja istih.

U II. varijanti obračuna potraživanja tužitelja na dan 30.09.2015. godine u kojoj je uzet u obzir iznos razlike glavnice kredita na dan konverzije od 8.150,65 kuna utvrđeno je da tužitelj na dan 30.09.2015. godine potražuje ukupno 105.045,04 kuna.

Isto potraživanje iskazano prema fiksnom tečaju konverzije 1 EUR = 7,53450 HRK iznosi 13.941,84 EUR (stupac 7. tablice 8.)

Na iskazane iznose potraživanja od 30.09.2015. godine teku zatezne kamate do dana izmirivanja istih.

19. Sud je prihvatio nalaz i mišljenje finansijsko knjigovodstvenog vještaka s obzirom da je isti dan prema pravilima struke i na isti stranke nisu imale primjedbe te je nakon istoga tužitelj precizirao tužbeni zahtjev na način da potražuje iznos od 13.941,84€ sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku na pojedine iznose od dana dospjeća pa do isplate.

Poslovni broj: P-385/2026-62.
(Raniji broj: P-229/2025 i P-748/2019)

20. Među strankama nije sporno, a isto proizlazi iz Ugovora o kreditu, da su tužitelj kao korisnik kredita i pravni prednik tuženika kao kreditor, dana 1. prosinca 2006. godine sklopili Ugovor o kreditu broj 016-2768/2006 kojim je pravni prednik tuženika odobrio tužitelju kredit za poljoprivredne mehanizacije u iznosu od 95.039,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti obračunatoj prema srednjem tečaju HNB-a na dan isplate, rok otplate kredita 10 godina sa kamatom, a koja kamata je promjenjiva sukladno odluci banke o kreditiranju građana koja na dan sklapanja iznosi 6,50 % (članak 4. i 6.).

Nadalje, nije sporno među stranaka da je tijekom trajanja ugovora o kreditu došlo do promjena kamatnih stopa, tako da je od početne ugovorene kamatne stope od 6,50% godišnje, narasla 31. ožujka 2008. godine na 6,99%, da bi 31. srpnja 2015. godine iznosila 6,03% do 30. rujna 2015. godine.

21. Međutim, sporno je da li se tužitelj može osnovano pozvati na pravna utvrđenja po kolektivnoj tužbi Hrvatskog saveza udruge za zaštitu potrošača "Petrošač" iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. godine te presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. godine, odnosno, da li tužitelj ima svojstvo potrošača.

22. Naime, među strankama nije sporno da je pravnik prednik tuženika odobrio kredit tužitelju za kupovinu poljoprivredne mehanizacije kako je to navedeno u čl. 2. Ugovora o kreditu od 1. prosinca 2006. godine.

23. Prema čl. 3. st. 1. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07), potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja.

24. Prema čl. 2. Direktive vijeća 93/13/ EEZ od 5. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima potrošačem se smatra svaka fizička osoba koja u ugovorima obuhvaćenim tom Direktivom nastupa za potrebe izvan okvira svog obrta, poduzeća ili profesije.

25. Radi utvrđenja sporne činjenice da li tužitelj ima svojstvo potrošača, u postupku je izveden dokaz saslušanjem svjedoka Jerka Cengera i Darija Cengera kao i tužitelja Marijana Cengera.

26. Iz iskaza svjedoka Jerka Cengera proizlazi da je tužitelj njegov sin koji je zaključio ugovor sa Addiko bankom 2000. i neke godine, te su zbog kredita bili u Zagrebu u sjedištu banke. Osim njega bila je prisutna i njegova supruga Mirjana a majka tužitelja kao sudužnici. Svrha podizanja kredita je bila kupovina poljoprivrednog traktora marke Masei Ferguson 120 konja, cijela kupovina traktora je bila iz tog kredita na iznos oko 400.000,00 kuna. U to vrijeme živio je s tužiteljem u Grubišnom Polju, a 2006. godine tužitelj nije imao OPG a poslije je imao poljoprivrednu zadrugu a ne zna koje godine, a u 2006. godini tužitelj mu je pomagao u poljoprivredi a i studirao je u

Križevcima i povremeno je odlazio. Tada su bili upisnici poljoprivrednika jer još nisu postojali OPG-i, i radio je puno zemlje u zakupu a i tužitelj i drugi sin Dario su radili jer se u to vrijeme bavio svinjogojstvom. U to vrijeme je bio upisan u poljoprivredni upisnik a ne zna kakav status je tada imao tužitelj, da li je bio član. Kada su došli u banku ponuda je bila kredit u CHF a i osobno je podizao u Privrednoj banci isto u CHF, tako im je tada predloženo da je to najpovoljniji kredit. Zna da je bilo predviđeno u ugovoru da varira kamata a ugovor je sačinjen od strane banke, nije se moglo sa bankom ništa dogovarati da bi se mijenjali nekakvi uvjeti u smislu podizanja kredita veća-manja kamata. Nisu mogli utjecati niti na rok otplate već su morali samo dostaviti dokumentaciju kako bi ostvarili kredit, a uz taj traktor nije bila nikakva druga poljoprivredna mehanizacija i ne sjeća se da li je kupljen plug. Suglasio se da se otplata vrši i od njegove plaće s obzirom da je bio sudužnik i on je upravo otplaćivao taj kredit i skidali su mu s plaće, u to vrijeme je radio u Zdenki i upravo je on otplaćivao a nekada su rate kredita otplaćivane i od dohotka od poljoprivrede jer su se bavili poljoprivredom i u to vrijeme imali su puno zemlje u zakupu. Ne zna da li je tužitelj, njegov sin imao u to vrijeme zemlju u zakupu. Rok otplate kredita je bio 10 godina i kredit je otplaćen. Kredit u CHF je otplaćen do kraja jer nije bilo konverzije. Poljoprivredni traktor koji je kupljen od predmetnog kredita prodan je nakon što je kredit otplaćen. Traktor je korišten za obradu njihove zemlje i svi su ga koristili jer su u to vrijeme imali tovilište sa 40 krmača i traktor im je trebao za obradu zemlje. Kada je podizan taj kredit živio je s njima i mlađi sin Dario. Tokom otplate kredita rata kredita je rasla i to naglo. U Zagreb su išli samo jedanput radi podizanja tog kredita. U to vrijeme radio je u Zdenki i vlastite zemlje su imali hektar i pol a imao je drugu zemlju u obradi u zakupu. Te 2006. godine radio je oko 30 jutara i primao je poticaj od države. Kredit koji je 2006. godine podigao isplaćen je na račun tužitelja jer je on i podigao kredit. Zna da je njegov sin Marijan otvorio zadrugu sa Boštikom, a on je bio sudužnik, a ne zna koje je to godine bilo.

27. Iz iskaza svjedoka Darija Cengera, proizlazi da mu je tužitelj brat i zajedno sa roditeljima Jerkom i Mirjanom živjeli su u Grubišnom Polju, A. M. Relkovića. Godine 2006. je on imao 16 godina i u to vrijeme tužitelj je došao sa fakulteta a ne zna sada točno da li iz Zagreba ili Križevaca, s tim da je preko tjedna bio na fakultetu a vikendom je dolazio kući. Sjeća se da je tužitelj podigao kredit kod tuženika radi kupovine poljoprivrednog traktora i pluga. Kredit je podigao i sve oko kredita su radili roditelji Mirjana i Jerko Cenger i tužitelj. Ne sjeća se da li su u to vrijeme 2006. godine roditelji imali tovilište svinja a roditelji su bili zaposleni u mljekarskoj industriji Zdenka i bavili su se poljoprivredom, a nešto su imali vlastite zemlje a imali su i u zakupu. Ne sjeća se koliko su obrađivali zemlje 2006. godine. U to vrijeme nije bilo OPG-a kada je podizao kredit tužitelj i kupio taj traktor. Taj traktor je korišten za obradu zemlje koja je u vlasništvu oca a misli da je i otac imao ugovor o zakupu. Zajedno su radili i otac i Marijan a možda je i on imao nekakav ugovor o zakupu. Misli da je rok otplate kredita bio 10 godina. Otplate rate kredita otplaćivao je nekada brat, nekada tata a nekada i on kada je počeo raditi, tko je kada imao novaca. Kredit je otplaćen u cijelosti i traktor je onda i prodan. Rata kredita je bila 4.500,00 kuna a kasnije je otišla duplo. Ne sjeća se na koji način je realiziran iznos kredita, na čiji račun je to isplaćeno. Nema saznanja da li je izvršena konverzija kod kredita. Samo zna da je kredit otplaćen. Ne zna da li je banka bila upisana kao vlasnik traktora dok je trajao kredit. Nekada je i on plaćao ratu

kredita i to preko računa, i misli da je to bilo u kunama utvrđena rata. Ne zna koje godine je prodan traktor a s kojim je radio tužitelj.

28. Iz iskaza tužitelja Marijana Cengera proizlazi da je ugovor zaključio sa Hypo bankom u Zagrebu, te je on bio korisnik kredita a s njim je bio otac Jerko i sve je to navedeno u ugovoru o kreditu i zbog proteka vremena se ne sjeća detalja. U to vrijeme je bio na fakultetu u Zagrebu kada se podigao taj kredit, a otac je bio sudužnik tako da je on mogao dobiti taj kredit u Zagrebu u banci. Rok otplate kredita je bio 10 godina, a svrha kredita je bila kupnja poljoprivredne mehanizacije i to traktora i pluga. Otac se uz svoj posao bavio poljoprivredom a on je u to vrijeme studirao i pomagao je ocu. Otac je u to vrijeme radio oko 25 jutara zemlje i on mu je pomagao. Od 2006. do 2007. godine se počeo baviti poljoprivredom jer je osnovao poljoprivrednu zadrugu "Zrno" tako da se onda počeo baviti poljoprivredom kao zanimanjem jer je prekinuo fakultet. Obrađivao je zemlju koju je ranije otac imao u zakupu zajedno sa ocem a uzimali su i dalje zemlju u zakup. Otac je bio upisan u poljoprivredni upisnik jer u to vrijeme nije još bilo OPG-a, on je bio član tog upisnika poljoprivrede a otac je bio nositelj. Osnovao je poljoprivrednu zadrugu "Zrno" kao osnivač koja je bila upisana u Registar zadruga, za početak je dobio određena obrtna sredstva preko natječaja Ministarstva poljoprivrede, a kasnije, s obzirom da su se počeli intenzivnije baviti poljoprivredom, onda je osnovan OPG kada je to inače zakonom propisano, i onda je on bio nositelj OPG-a a misli da je to bilo 2006. godine. U tom OPG-u je onda on evidentiran i traktor je unesen u imovinu tog OPG-a 2006. godine kada je on bio nositelj OPG-a i dalje su se bavili poljoprivredom. I danas postoji poljoprivredna zadruga "Zrno", a on je još uvijek suvlasnik te poljoprivredne zadruge. Otplata kredita za poljoprivredni traktor je išla mjesečno i otplata je bila iz poljoprivrede koji su ostvarili dohodak i od plaće oca koji je još tada radio u Zdenki a i od majke jer je i ona tada još radila u Zdenki. Iznos kredita je bio 70.000,00 CHF za taj traktor i plug. Točno se ne sjeća koliko je bila prva rata ali zna da je bilo kasnije točno duplo više u odnosu na prvo utvrđenu ratu a plaćalo se u kunama a prema tečaju na dan plaćanja CHF. Samo ostvarivanje kredita odnosno kupovina traktora išla je na slijedeći način da su prvo su oni dogovorili sa firmom koja prodaje traktor "Oro internacional" kupovinu traktora, odgovarala im je kvaliteta i cijena, a koja firma je njima riješila financiranje u toj banci tako da su oni došli u banku i već ih je čekao ugovor i kredit odobren i ugovor spreman za potpisivanje. Nije bilo nikakvog upozorenja kakva će biti kamata niti da li će dolaziti do promjene rate. Nije imao saznanja da bi dolazilo do promjene rata kredita. Bio je kredit pripremljen sa iznosom te kamate, nije bilo razgovora o kamati a kamata u vrijeme zaključivanja je bila odgovarajuća. Bili su kod bilježnika ovjeravati taj ugovor, ne sjeća se da li im je bilježnik što čitao i upozoravao ih na ugovor. Nije baš puno čitao ugovor jer je bio ugovor obiman i dobio ga je u banci i nije imao vremena pročitati. Kredit je odobren i preuzeo je traktor jer je banka isplatila kupovninu prodavatelju traktora. Traktor je prodan prije 7-8 godina a kredit je otplaćen u cijelosti. Traktor je bio registriran na njegovo ime, a bio je upisan zalog na tom traktoru te je banka na taj način imala osiguranje kredita. Ne sjeća se da li je bilo još kakvih jamstava. Banka im je dostavila dokumentaciju vezanu za konverziju kredita u EUR i utvrđena je preplata a negdje oko 60.000,00 kuna a koji iznos se koristio za otplatu preostalog iznosa kredita tako da je cjelokupni taj iznos korišten za to i nešto je bilo razlike, to je onda on platio tako da je taj kredit u potpunosti zatvoren. Radi konverzije kredita išli su u

Viroviticu kod pravnog slijednika Hypo banke, Addiko banke. Kod aneksa ugovora o kreditu koji je sačinjen kasnije a ne zna točno sada koje godine, isto ništa nije mogao mijenjati već mu je bilo u interesu da se zatvori taj kredit. Isplatom odnosno obračunatom konverzijom kredita u EUR nije u cijelosti obeštećen tako da je ustao sa ovom tužbom. Sada zna što znači promjenjiva kamata a u vrijeme podizanja kredita jer mu je to bio prvi kredit, nije znao. Kod zaključenja ugovora o kreditu nije znao što znači zaključenje ugovora s valutnom klauzulom a sada djelomično zna. Kod zaključenja ugovora o kreditu bilo mu je u interesu da dobije traktor. Preko OPG-a imao je poslovnu suradnju sa trgovačkim društvom Kapeličanka, jer se njegov otac bavio tovom i proizvodnjom odojaka tako je onda i prodavao trgovačkom društvu Kapeličanka, a kasnije kada je on preuzeo 2006.-2007. godine onda je on imao suradnju sa tim društvom, a nekoliko godina je trajala ta suradnja.

29. Dakle, cijeneći iskaz tužitelja može se zaključiti da je tužitelj kredit podigao za kupovinu poljoprivredne mehanizacije – traktora koji se koristio za obradu poljoprivredne zemlje koju je njegov otac imao u zakupu a imao je nešto i svoje zemlje i s tim da je on ocu u to vrijeme pomagao u obradi zemlje a 2006. godine se počeo baviti poljoprivredom i tada je i osnovao poljoprivrednu zadrugu "Zrno" i tako da se on počeo baviti poljoprivredom kao zanimanjem jer je prekinuo studiranje.

Isto tako, da je u vrijeme podizanja kredita i to 2006. godine kada se moglo osnovati OPG da je tužitelj osnovao OPG u kojem je bio nositelj radi bavljenja poljoprivredom i da je upravo traktor koji je kupljen kreditom bio unesen u imovinu tog OPG-a.

Dakle, iz iskaza samog tužitelja proizlazi da je upravo u vrijeme podizanja kredita za kupovinu poljoprivredne mehanizacije – traktora počeo se baviti poljoprivredom i da je u to vrijeme imao osnovanu poljoprivrednu zadrugu, tako da sud smatra da upravo kupovina traktora je bila za svrhu namijenjenu poslovnoj aktivnosti odnosno djelatnosti tužitelja u poljoprivredi, pa stoga u smislu čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača tužitelj nema svojstvo potrošača s obzirom da je u smislu navedenog članka potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja.

Isto proizlazi i iz iskaza svjedoka Jerka Cengera koji je otac tužitelja kao i Darija Cengera koji je brat tužitelja koji iskazuju da su se bavili poljoprivredom obrađujući zemlju koju su imali u vlasništvu kao i u zakupu i da je tužitelj nakon što je prekinuo fakultet počeo se baviti poljoprivredom kao zanimanjem i da je upravo radi toga i kupljen traktor temeljem ugovora o kreditu zaključenog sa tuženikom.

30. Sud smatra da je neodlučna činjenica to što tužitelj ugovor o kreditu je zaključio kao fizička osoba a ne kao nositelj OPG-a, već je odlučna činjenica da je za sredstva kredita kupio traktor namijenjen poslu kojim se bavi, dakle, njegovoj poslovnoj aktivnosti poljoprivredi.

Isto tako, iako je u članku 2. Ugovora o kreditu navedeno da banka odobrava korisniku kredita potrošački kredit, međutim, kako je tuženik u ovom postupku osporio tužitelju svojstvo potrošača a kako je u ovom postupku, a naročito iz iskaza tužitelja i svjedoka Jerka Cengera i Darija Cengera utvrđeno da tužitelj prema čl. 3. Zakona o

zaštiti potrošača nema svojstvo potrošača, pa onda se ne može niti pozivati na pravna utvrđenja iz navedenih presuda.

31. Tužitelj je u tužbi kao i tijekom postupka se pozivao na utvrđenja iz navedenih presuda te iznosio činjenice na kojima temelji da su ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli ugovora o kreditu i da mu nisu bili poznati parametri na osnovu kojih se kamatna stopa mijenjala i da mu nije dana mogućnost pojedinačnog pregovaranja o uvjetima ugovora.

32. Naime, presudom Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1041/2012 od 4. srpnja 2013. godine a potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. godine, utvrđeno je kako je, između ostalih banaka i pravni prednik tuženika u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranim odlukama i drugim internim aktima pravnog prednika tuženika, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora pravni prednik tuženika s korisnicima kreditnih usluga kao potrošačima nije pojedinačno pregovarao niti ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna parametara koji utječu na odluku pravnog prednika tuženika o promjeni stope ugovorne kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa na štetu potrošača, pa je time pravni prednik tuženika postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03.) i to člancima 81., 82., 90. u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07., 125/07., 79/09., 89/09. i 133/09.) i to člancima 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

Odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. odbijene su revizije, među kojima i revizija pravnog prednika tuženika.

Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu kojim je utvrđeno da je između ostalih, i ovdje pravni prednik tuženika, u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u ugovorima o kreditima nepoštene i ništetne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora, među ostalim i tuženik, potrošače nije u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je za posljedicu imalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03.) i to člancima 81., 82., 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07., 125/07., 79/09., 89/09. i 133/09.) i to člancima 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

Poslovni broj: P-385/2026-62.
(Raniji broj: P-229/2025 i P-748/2019)

Odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. odbijene su revizije, među kojima i revizija pravnog prednika tuženika.

33. Odredbom članka 64. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/09) dodan je čl. 138.a kojim je propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. toga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavka 1. toga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

34. Prema odredbi čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 41/14, 110/15, dalje ZPP/14), koji je na snazi u vrijeme pokretanja predmetnog postupka, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. toga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. toga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

35. U smislu odredbe čl. 502.c ZPP fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava iz čl. 502.a. st. 1. ZPP, te će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

36. Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020. jasno je izrazio stav kako je odluka u kolektivnom sporu temeljem odredbe čl. 502. c ZPP obvezujuća za sudove u pojedinačnim postupcima, odnosno sud je vezan za utvrđenja u kolektivnom sporu i dužan ih je primijeniti.

37. Kako je u postupku utvrđeno da tužitelj nema svojstvo potrošača, to se onda po mišljenju ovoga suda, ne može pozivati na utvrđenja iz navedenih presuda.

38. Slijedom navedenog, tužitelj nije potrošač u smislu čl. 3. st. 1. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača, niti može ostvariti pravnu zaštitu osiguranu potrošačima, bilo Zakonom o zaštiti potrošača ili Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. godine, o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima.

39. Međutim, tužitelj je tijekom postupka svoj tužbeni zahtjev temeljio i na činjeničnim navodima pozivajući se na odredbe Zakona o obveznim odnosima iznoseći tvrdnje da su ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u valuti CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi ništetne prema odredbama Zakona o obveznim odnosima zahtijevajući i isplatu temeljem tih ništetnih odredbi a sukladno čl. 323. Zakona o obveznim odnosima.

40. Člankom 323. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima propisano je da u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

Ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

41. Isto tako, člankom 295. Zakona o obveznim odnosima propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva.

Opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru, i u pravilu obvezuju kao i ove.

U slučaju neslaganja općih uvjeta i posebnih pogodbi, vrijede ove posljednje.

Opći uvjeti ugovora moraju se objaviti na uobičajeni način.

Opći uvjeti obvezuju ugovornu stranu ako su joj bili poznati ili morali biti poznati u vrijeme sklapanja ugovora, a člankom 296. istoga zakona propisano je da su ništetne odredbe općih uvjeta ugovora koje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela.

Prilikom ocjene ništetnosti određene odredbe općih uvjeta ugovora uzimaju se u obzir sve okolnosti prije i u vrijeme sklapanja ugovora, pravna narav ugovora, vrsta robe ili usluge koja je objekt činidbe, ostale odredbe ugovora kao i odredbe drugog ugovora s kojim je ta odredba općih uvjeta ugovora povezana.

Odredba stavka 1. ovoga članka ne primjenjuje se na one odredbe općih uvjeta ugovora čiji je sadržaj preuzet iz važećih propisa ili se prije sklapanja ugovora o njima pojedinačno pregovaralo, a druga je strana pritom mogla utjecati na njihov sadržaj te na odredbe o predmetu i cijeni ugovora ako su jasne, razumljive i lako uočljive.

42. Dakle, u smislu citiranih odredbi Zakona o obveznim odnosima bilo je nužno utvrditi da li su odredbe ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli ništetne.

Naime, iako tužitelj nije postavio tužbeni zahtjev radi utvrđenja ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu kojim se propisuje promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula, međutim, kako iz činjeničnih navoda tijekom postupka tužitelj tvrdi da su odredbe Ugovora o kreditu i to čl. 4. i 6. ništetne, to onda po mišljenju ovoga suda se radi o prethodnom pitanju kao utvrđenju ništetnosti navedenih odredbi ugovora u smislu čl. 12. ZPP-a.

43. Nije prijeporno da naša pravna regulativa poznaje i priznaje promjenjivu kamatnu stopu no ista mora biti razumljiva i određena parametrima, kvalitativno i kvantitativno razrađena uzročno posljedična veza kretanja parametara i utjecaja tih kretanja na visinu promjenjive kamatne stope, kao i određenje razdoblja za donošenje odluke o korekciji visine kamatne stope, s tim da parametar mora biti jedan od varijabli EURIBOR, LIBOR, NRS, prinos na Trezorske zapise Ministarstva financija RH i obveze pričuve Banaka koji će biti razumljivi korisnicima kredita kako ne bi došli u poziciju da samo mogu primiti obavijest o Odluci banke bez da na nju mogu reagirati i o istom pregovarati. Tuženik tu činjenicu nije uopće dokazivao.

44. U čl. 4. ZOO-a, propisano je da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanja prava i obveza iz tih odnosa, sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti poštenja.

45. Odredba čl. 269.st.2. ZOO-a propisuje da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva.

46. Odredba čl. 272. ZOO-a propisuje da je činidba određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi, a ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan.

47. Odredba čl. 295. ZOO-a propisuje da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u tipskom obrascu ugovora, bilo da se na njih ugovor poziva.

48. Odredba čl. 322.st.1. ZOO-a propisuje da ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan je, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

49. Prema odredbi direktive Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. godine, u čl. 5. u slučaju ugovora u kojemu se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Kao nepoštene odredbe mogu se smatrati i odredbe čiji predmet ili svrha je davanje mogućnosti prodavatelju robe ili pružatelj usluga da jednostrano izmijeni ugovor bez valjanog razloga predviđenog ugovorom. Navedeno nije implementirani isključivo u Zakon o zaštiti potrošača, već i u odredbe članaka 295. i 296. ZOO-a i to upravo radi ostvarenja zaštite jednakosti prava šireg kruga sudionika obveznopравnih odnosa.

50. Načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su sudionici obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese druge strane, vodeći pri tome računa u smislu i svrsi obveznog odnosa. Kao mjerilo ponašanja uzima se u obzir kako bi se ponašao prosječan čovjek, s jedne strane, odnosno uredan i savjestan gospodarstvenik, s druge strane.

51. Samo nepostojanje propisa, koji nalažu bankama da se u ugovor o kreditu precizno utvrde uvjeti promjenjivosti kamatne stope u relevantnom razdoblju, ne daje tuženiku ovlaštenje da kamatnu stopu mijenja po svom nahođenju i time jednostrano mijenja visinu obveze dužnika. Upravo u tome se i ogleda primjena načela savjesnosti i poštenja sklapanja dvostranih ugovora. Koristeći tu činjenicu banka je nametnula tužitelju ugovorne odredbe koje ju stavljaju u neravnopravan položaj, što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

52. Iz podataka u spisu predmeta (sadržaja predmetnog ugovora i iskaza tužitelja) proizlazi kako je predmetni ugovor formularni, tipski (standardni ugovor), koji

podrazumijeva skup ugovornih klauzula određen kao model za sklapanje budućih ugovora.

53. Stoga je sud mišljenja kako se o odredbama ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj kao ugovorna strana na bilo koji način mogao individualno pregovarati o odredbi ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi. Suprotno tome, odredba o kamatnoj stopi unaprijed je formulirana od strane tuženika te zbog toga tužitelj nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito što je riječ o odredbi, kako je navedeno, unaprijed formuliranog, standardnog (tipskog) ugovora tuženika.

54. Promjenjivost kamatne stope nije bila vezana uz jasne parametre te je kao takva bila nejasna korisniku kredita, a kako to proizlazi iz njegova iskaza. Naime, u predmetnom unaprijed formuliranom Ugovoru, nije bilo dovoljno elemenata za mogućnost individualizacije visine promjenjive kamatne stope, već je u čl. 6. predmetnog Ugovora određeno da se kamata obračunava i naplaćuje sukladno Odluci o kamatama Banke, da je kamatna stopa promjenjiva, sukladno Odluci o kamatnim stopama Banke, da se promjena kamatne stope vrši izmjenama i dopunama Odluke o kamatnim stopama Banke na čiju primjenu korisnik bezuvjetno pristaje.

55. Slijedom navedenog, korisniku predmetnog kredita se protivno načelu savjesnosti i poštenja nametnula obveza koju nije mogao objektivno sagledati kao cjelinu u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora, a koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita kao jedne od ugovornih strana, a u odnosu na drugu ugovornu stranu-tuženika, a što je suprotno općim načelima prava, načelu ravnopravnosti sudionika u ugovornim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zlouporabe prava.

56. Dakle, kako u vrijeme zaključenja Ugovora tužitelju nisu bili poznati svi parametri temeljem kojih bi trebao ispuniti svoju obvezu iz ugovora o kreditu a naročito što se odnosi na visinu kamatne stope s obzirom da istome nisu bili poznati parametri temeljem čega se određuje promjena kamatne stope kao niti promjena valute, to onda u smislu čl. 269. ZOO-a, činidba nije bila dovoljno određiva.

Naime, čl. 269. ZOO-a propisano je da objekt ugovorne obveze je činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju a činidba mora biti moguća, dopuštena, određena odnosno određiva.

Člankom 272. ZOO-a propisano je da je činidba određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ih odredi. Ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu ugovor je ništetan.

Dakle, kako činidba nije bila dovoljno određena a koja se odnosi na ispunjenje obveze koje se tiču kamatne stope kao i valutne klauzule to su onda odredbe ugovora i to čl. 4. i 6 ništetne.

57. Među strankama nije sporno da su stranke zaključile Aneks ugovora o kreditu 016-2768/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine dana 26. siječnja 2016. godine kojim je sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015), sačinjen izračun konverzije kredita te je tužitelju dostavljen Aneks radi

prihvaćanja, što je isti prihvatio i potpisao te je tužitelju i isplaćen iznos utvrđen Aneksom.

Dakle, u smislu Zakona o potrošačkom kreditiranju konverzija je provedena sukladno zakonu te je i tužitelju isplaćen iznos preplate po osnovu više plaćenih iznosa glavnice po ništetnoj ugovornoj odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF iz osnovnog ugovora pa je i onda iz osnovnog ugovora prestala obveza tuženiku sklapanjem sporazuma o konverziji kredita u smislu čl. 357.c st. 1. ZID ZPK/15, ali nije prestala obveza plaćanja nepodmirenih pripadajućih zatezних kamata na te pojedinačne iznose uračunate prilikom izračuna konverzije kredita i obračunate od dana dospjeća svakog pojedinog iznosa do prestanka obveze (izvršenom konverzijom) a koja obveza proizlazi iz odredbe čl. 1115. ZOO-a a koji stav je zauzeo i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci pod poslovnim brojem Rev-457/2025-21. od 27. svibnja 2026. godine.

58. U odgovoru na tužbu, tuženik je istakao prigovor zastare a koji sud smatra neosnovanim.

Naime, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, izraženog u odluci Rev-2245/17-2 od 20.03.2018. godine, pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe, a navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 u pogledu promjenjive kamatne stope u odnosu na tuženika postala je pravomoćna donošenjem presude Visokog trgovačkog suda RH Pž-7129/13 13. lipnja 2014. godine, a odluka Trgovačkog suda u Zagrebu i u odnosu na tuženika te u vezi odredbi o valutnoj klauzuli postala je pravomoćna po donošenju presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018. godine, pa onda zastara počinje teći od dana pravomoćnosti, a kako je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena 10. lipnja 2019. godine, to onda svakako nije protekao rok od pet godina koji se računa od 14. lipnja 2018. godine za valutnu klauzulu, a od 13. lipnja 2019. godine za promjenjivu kamatnu stopu.

Međutim, kako se na tužbeni zahtjev tužitelja po mišljenju ovoga suda ne primjenjuju pravna shvaćanja utvrđena po kolektivnoj tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača "Potrošač" iz presuda Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12 od 4. srpnja 2013. godine, Visokog trgovačkog suda RH Pž-7129/13 od 13.06.2014. godine presuda Vrhovnog suda RH broj Revt-249/14-2 od 09. travnja 2015. godine, budući da je sud u postupku utvrdio da tužitelj nema status potrošača, već se u konkretnom slučaju primjenjuju odredbe Zakona o obveznim odnosima, pa onda i u konkretnoj situaciji sud nalazi da nije nastupila zastara.

Naime sukladno stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženog na sjednici građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. godine iz kojeg proizlazi da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05 (čl. 104. st. 1. ZOO/91), kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

Poslovni broj: P-385/2026-62.
(Raniji broj: P-229/2025 i P-748/2019)

Kako je tužitelj postavio tužbeni zahtjev sukladno čl. 323. st. 1. ZOO-a, te kako je kao prethodno pitanje u ovom postupku utvrđeno da su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule i to čl. 4. i 6. Ugovora broj 016-2768/2006 od 1. prosinca 2006. godine a kako će sud tek u ovoj odluci odlučiti restitucijskom zahtjevu tužitelja to onda zastarni rok tužitelju još nije ni počeo teći, pa onda je neosnovan prigovor zastare istaknut po tuženiku.

59. Stoga je sud prihvatio dio tužbenog zahtjeva tužitelja koji se odnosi na isplatu zakonske zatezne kamate koja teče na preplaćene pojedine iznose izračunate prilikom konverzije kredita od dospijeća svakog pojedinog iznosa do 30. rujna 2015. godine i odlučio kao u izreci pod točkom I, dok je odbio tužbeni zahtjev tužitelja koji se odnosi na isplatu glavnice u iznosu od 13.941,84€ kao i zakonsku zateznu kamatu koja teče na navedene iznose nakon provedene konverzije nakon 30. rujna 2015. godine tj. od 1. listopada 2015. godine, do isplate i odlučio kao u izreci pod točkom II, a sve sukladno čl. 1111. i 1115. ZOO-a.

60. O troškovima parničnog postupka odlučeno je primjenom odredbe čl. 154. st. 4. ZPP-a s obzirom da su stranke podjednako uspjele u parnici pa je onda odlučio da svaka stranka snosi svoje troškove.

U Grubišnom Polju, 29. listopada 2026. godine

Sutkinja
Milka Katić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba, u roku do 15 dana računajući od dana ročišta za objavu presude tj. od 29. listopada 2026. godine. Žalba se podnosi u tri primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni sud drugog stupnja.

Broj zapisa: **9-3088f-5fc8f**

Kontrolni broj: **009da-48fdf-99e79**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Bjelovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

MILKA KATIĆ

Elektronički potpisano: 29.10.2026T12:00:36 (UTC:2026-10-29T11:00:36Z)

Provjera: <https://epotpis.rdd.hr/provjera>

Broj zapisa: 7f2f36d7-85f8-47ca-aef2-601d5bf361b9

Općinski sud u Bjelovaru

